

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.13 ★ 12. APRIL 2012. GOD ★ BESPLATNO ★

Glancanje palube na brodu koji tone

Da li znate koliko će koštati vanredni predsednički izbori? Troškovi za sprovođenje i finansiranje vanrednih predsedničkih izbora u Srbiji biće najmanje tri puta veći od 600 miliona dinara budžetske rezerve koju Vlada namerava da celu spuca na izbore. Za organizovanje procesa izbora potrebno je, prema zvaničnim podacima, oko milijardu dinara, za njihovo finansiranje predviđeno je još 843 miliona dinara, dakle ukupno skoro dve milijarde dinara. Za ove dve milijarde dinara bilo bi moguće pokriti troškove studiranja za 20.000 samofinansirajućih studenata, isplatiti 400.000 dečijih dodataka ili renovirati 100 domova zdravlja.

Jedan od poslednjih poteza odnedavno bivšeg predsednika Borisa Tadića bio je najava tendera za novog strateškog partnera železara u Smederevu. To je ona železara koja nije „Sartid“, ali više nije ni „Ju Es Stil“, pa je novinari zovu „Železara“. Pre par meseci su nas kriminalci na vlasti lagali da su je platili jedan dolar, skrivajući od javnosti da su preuzeli dug od 40 miliona dolara, i sada nastavljaju da lažu preko svojih medija ponavljajući nam da su je kupili za jedan dolar. Valjda misle da smo idioti pa se nećemo dosetiti.

U međuvremenu, Dinkić nastavlja da „stimuliše“ strane korporacije sa po 10.000 evra za svako novo radno mesto koje se otvori u sklopu njegove predizborne kampanje. Radnici koji su u tim firmama nečovečno eksploatisani dobijaju između 150 i 200 evra mesečno, a visoko kvalifikovani čak i do 300 evra. No, pošto firma za otvaranje radnog mesta dobija 10.000 evra od države, to znači da prvih tri do pet godina radnici bivaju plaćeni od državnog novca, a strana

korporacija je slobodna da ih eksploatiše i iz njih izvuče koliko god može profita. Nakon tih nekoliko godina korporacija može i da zatvori pogon u Srbiji, a Boris Tadić će sigurno imati razumevanja za to, kao što je imao razumevanja za „Ju Es Sartid“.

Dok oni igraju svoje igre, beogradska berza iz nedelje u nedelju pada sve niže. U većini medija dato je objašnjenje kako na berzi nema aktivnosti stranih investitora zato što ih je „zahvatila praznična atmosfera“, te da je indeks najlikvidnijih akcija, Belex 15, u ponedeljak 9. aprila izgubio na vrednosti 0,4 odsto. Zapravo, u toku prošle nedelje Belex 15 je ukupno opao za 2,5 procenta i to je četvrta nedelja za redom kako Belex 15 pada. Najviše se trguje akcijama javnih preduzeća, Dinkićevim šarenim lažama od prošlih izbora, preko kojih se stvara privid neke

tržišne aktivnosti, a akcije beogradske Agrobank (AGBN) stropoštale su se protekle sedmice za 32,4 odsto, spustivši se na novi istorijski minimum od 971 dinara po akciji.

Pamtimo šta su radili

Istovremeno, dugovi prema bankama uveliko su prešli 20 milijardi evra! Prema našminkanim podacima Kreditnog biroa, građani bankama duguju 5,5 milijardi evra, a kompanije oko 13 milijardi evra. Sa poslednjim danom prošle godine, 90.433 građana, oko 16.000 preduzeća i blizu 10.500 poljoprivrednika je kasnilo sa otplatom kredita. Kada su građani u pitanju, broj onih koji ne mogu da na vreme plate ratu svakog meseca raste za 0,1 odsto. Sada je to 3,9 posto, prethodnog meseca je bilo 3,8, pre toga 3,7 posto.

Pritisnuti kreditima, mnogi radnici su onemogućeni da se sindikalno organizuju i bore za bolje uslove života i rada, zato što su ucenjeni gubitkom posla koji sa sobom povlači nemogućnost otplaćivanja kredita. Sa dužničkom omčom oko vrata, ljudi su gurnuti u očaj i beznađe, dovedeni u stanje sve intenzivnijeg neprestanog stresa. Na sličan način je između 2001. i 2006. godine, nakon rasparčavanja „Zastave“ iz Kragujevca, umrlo preko 1000 radnika ove fabrike. Iscrpili su ih od sramote, od užasa, od toga što gledaju gladnu decu, što ih idioti na vlasti prave budalama, što su fabrike date kriminalcima i ratnim zločincima. Neka bude jasno da je svaki radnik koji umre od stresa i bede zapravo ubijen. Kao što je ubijen svako ko pogine na radu usled dotrajalih mašina i odsustva ikakve zaštite. Kao što je ubijen svako ko umre od života ispunjenog mrcvarenjem i poniženjima, kalkulisanjem šta će sutra da se jede, šta reći deci kada traže nove patike i čime se grejati na zimu. Ova ubistva i druge zločine nad radničkom klasom mi pamtimo i nikada ih nećemo zaboraviti. Doći će vreme kada će narod suditi odgovornima, možda i ranije nego što bi bilo ko očekivao.

Vreme je za besplatno obrazovanje

Tokom poslednjih pet godina, dok je neoliberalna reforma visokog obrazovanja uzimala maha, rastao je i revolt među studentima zbog izuzetno skupo i nekvalitetnog obrazovanja. Do sada su studentski protesti u Srbiji bili neuspešni, između ostalog i zbog loših zahteva koji su često bili toliko konfuzni da su zbunjivali i javnost i studente. Bez ikakve ozbiljne strategije, studenti su se cenkanjem i moljakanjem samo još više srozavali ispod svog ionako bednog položaja pred upravama fakulteta, Ministarstvom i javnošću.

Nedavno je, naročito nakon protesta u jesen 2011, većini studenata postalo jasno da se jedino radikalnim zahtevima i metodama mogu izboriti elementarno pravo na kvalitetno obrazovanje. Shvativši da ih mekani, tzv. „realni“ zahtevi nisu nikuda doveli, studenti su odlučili da ponovo započnu borbu, ali sada sa zahtevom za besplatnim obrazovanjem, koji će ujediniti nezadovoljne studente. Tako je prošle nedelje „Inicijativa za studentski sindikat“ organizovala protest pod nazivom „Besplatno obrazovanje za Srbiju“. Ovo je bio prvi studentski protest u našoj zemlji na kome je javno i jasno istaknut zahtev za besplatnim tj. potpuno javno finansiranim obrazovanjem.

Zašto besplatno obrazovanje?

Mnogi nas ubeđuju kako zahtev za besplatnim obrazovanjem nije realan, da se školstvo svuda u svetu plaća, kao i da država nema dovoljno novca da finansira sve studente na budžetu. To su mahom isti oni koji su imali pravo da se školuju besplatno, a danas smatraju da ne treba svako da se školuje, pazogovaraju privatizaciju

fakulteta i kasapljenje obrazovanja kako bi se ono podredilo isključivo potrebama tržišta.

Nije istina da se obrazovanje svuda plaća – besplatno je u četrnaest evropskih zemalja (Mađarskoj, Finskoj, Sloveniji, Norveškoj, Belorusiji...), kao i u mnogim zemljama na drugim kontinentima. Danas se iz budžeta izdvaja svega 0,9 posto za visoko obrazovanje, ali se zato troše ogromne količine novca na poslaničke plate, na luksuzne vozne parkove, čak i na formiranje novih policijskih jedinica koje će brutalno razbijati svaki pokušaj organizovanja eksploatisanih. Dakle, nije tačno da nema novca za školstvo. Da je zahtev za besplatnim obrazovanjem i te kako realan, svedoče i protesti koji su u Grčkoj organizovani sredinom 2005. godine, kada su blokirani gotovo svi fakulteti i srednje škole, nakon što je predložen zakon kojim bi se uvele školarine, a obrazovanje komercijalizovalo. Blokade su trajale nešto više od četiri meseca, nakon čega je ovaj zakon povučen.

Obrazovanje je javno dobro koje treba da služi napretku čitavog čovečanstva i predstavlja elementarno pravo svakog čoveka, te zato, kao i lečenje, treba da bude potpuno besplatno. Mnogi studenti širom sveta shvatili su značaj borbe za kvalitetno i besplatno obrazovanje, pa se tako ozbiljni i masovni protesti u poslednje vreme organizuju u Čileu, Španiji, Italiji, Češkoj, Engleskoj itd. Ozbiljan studentski pokret koji zastupa progresivne ideje počeo je da niče i na Balkanu, pa je tako pre godinu dana formirana mreža borbenih studenata „Balkan student“, koja je okupila studentske grupe iz Makedonije, Srbije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Bugarske. Ova mreža se širi i na ostale zemlje Balkana, a organizacije članice su sve aktivnije u svojim zemljama.

Milan Lukić

Održan sastanak mreže „Balkan student“ u Sarajevu

Prošlog vikenda, od 6. do 8. aprila u Sarajevu je održan treći sastanak mreže „Balkan student“ koja okuplja direktno-demokratske studentske grupe sa Balkana, koje se bore za besplatno obrazovanje. Mreža je osnovana prošlog aprila u Skoplju kako bi studenti sa Balkana razmenjivali iskustva, koordinisali svoju borbu, i tako jačali svoje organizacije. Vrlo brzo smo zaključili da se komercijalizacija i tendencije privatizacije obrazovnog sistema na Balkanu svuda sprovode po istom receptu, što nas je još čvrće povezalo u zajedničkoj borbi.

Mreži su do sada pristupili: Sloboden Indeks (Skoplje), Autonomni studenti (Rijeka), Studentska grupa Jedinstvene organizacije za socijalizam i demokratiju (Sarajevo), Solidaritet (Priština), Studentski glas (Sofija), Sindikat obrazovanja ASI (Beograd), Nezavisna studentska inicijativa FMU (Beograd). Na sastanku u Sarajevu je prisustvovala i Mi Smo Univerza (Ljubljana), kao posmatrač u procesu pristupanja.

Sastanak u Sarajevu, protekao je vrlo uspešno, sumiranjem rada od prošlog sastanka u Beogradu oktobra 2011, razmenom stečenih iskustva iz minulih borbi, uz pokretanje novih akcija i planiranja narednih poteza. Takođe se razgovaralo i o ulozi profesora i nenastavnog osoblja u zajedničkoj borbi za slobodno obrazovanje. Ojačali smo mrežu, uspostavili čvršće veze, i ojačali pozicije borbenih studenata pred napadom političke i ekonomske elite na obrazovni sistem na Balkanu.

K.R.

Mobing? Ne, eksploatacija!

Sistem živi upravo od stalnog ponižavanja i pljačkanja radnika. Koji smisao onda ima navodno zalaganje da se spreči „mobing“ na radnom mestu?

Pre gotovo dve godine Skupština Srbije je usvojila zakon o „sprečavanju zlostavljanja na radu“, poznatiji u narodu kao zakon o mobingu. Zakon, kao i većina novih zakona u Srbiji, nije po sebi doneo nikakve promene, ali je priča koju je vladajuća klasa plasirala prilikom promocije ovog zakona, nažalost, našla plodno tle u jednom delu beznadežne i zbunjene radničke klase. Neki radnici i dalje smatraju da je borba protiv „mobinga“ najradikalniji potez u borbi protiv gazda. Mislimo da je potrebno ukazati na nekoliko stvari povodom tog pitanja.

Zlostavljanje, prema tom zakonu, predstavlja svako „aktivno ili pasivno ponašanje prema zaposlenom ili grupi zaposlenih koje se ponavlja, a koje za cilj ima ili predstavlja povredu dostojanstva, ugleda, ličnog i profesionalnog integriteta, zdravlja, položaja zaposlenog“. Pod zlostavljanjem se, prema ovom zakonu, podrazumeva i „ponašanje koje izaziva strah ili stvara neprijateljsko, ponižavajuće ili uvredljivo okruženje, pogoršava uslove rada ili dovodi do toga da se zaposleni izoluje ili navede da na sopstvenu inicijativu otkaže ugovor o radu ili raskine radni odnos“.

Istorija svakog dosadašnjeg društva jeste istorija klasnih borbi. Živimo i radimo u kapitalizmu, sistemu koji počiva na eksploataciji. Vladajuća klasa otima višak vrednosti koji radnici stvaraju svojim radom. U toku je nemilosrdni klasni rat u kome mala grupa ljudi brutalnom represijom, uz pomoć svojih vojski, policija, popova, hitlera, advokata, sudija i političara drži u pokornosti većinu čovečanstva. Ovaj sistem se bazira na uništavanju dostojanstva radnika, stalnim podjarmljivanjem autoritetu kapitala. Ovaj sistem živi od stalnog ponižavanja i pljačkanja radnika. Čak i sam odlazak na radno mesto sa prosečnim uslovima rada štetan je po zdravlje i dostojanstvo. Ljudi

se, po definiciji, izoluju jedni od drugih u ovakvom sistemu – on gaji krvoločno takmičenje i gušenje solidarnosti među ljudima – njemu su potrebni izolovani pojedinci koje je lako kontrolisati, a ne organizovane mase koje mogu da se izборе za svoja prava. Pa u čemu je onda stvar? Kako neko pri čistoj svesti može poverovati u to da je u takvom sistemu moguće da postoji radno mesto na kome će radnik biti tretiran sa dostojanstvom, bez ponižavanja i vređanja?

Zakon o mobingu je samo još jedna od varki kojima ovaj sistem pokušava da prevari radnice i radnike pokušavajući da stvori iluziju o tome da se zalaže za radnička prava. To što se ona nigde ne poštuju samo je, navodno, posledica nekih konkretnih loših ljudi, a ne sistema u celini. Ovakvim perfidnim obmanjivanjem sistem pokušava da pasivizuje mase i njihov gnev i energiju usmeri na „sistemske“ rešavanje problema. Umesto da blokiramo ulice, štrajkujemo i okupiramo radna mesta, gazde bi volele da sa nama, i sa njihovim skupim advokatima, diskutujemo o tome da li nas pljačkaju poštujući naše dostojanstvo ili ne.

Ovo, naravno, ne znači da radnici ne treba da koriste prava koja im zakon o mobingu daje u pravnim postupcima protiv gazda. Treba koristiti sve rupe i kontradikcije koje postoje u sistemu i koje mogu doprineti borbi za slobodu, ali treba biti svestan onoga što je uzrok svih naših problema – sistema - vladavine kapitalističke klase nad radništvom i seljaštvom.

Jovan Mrkaja

Da li ste znali

...da SAD imaju vojni program kojim obučavaju delfine da prenose eksploziv i zatim se raznesu njime. Ime programa je „Napredni morski biloški sistemi“ (AMBS).

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500 dinara slaćemo DA na kućnu adresu u narednih šest meseci.

Nestašni dački izleti

Predivni prolećni dani poklopili su se sa najradosnijim hrišćanskim praznikom. Provodite ga u društvu najmilijih, u društvu onih o kojima brinete, razgovarajte i sanjate tokom čitave godine. Oni su vam sve i svja, bez njih ste go pištolj!... Nalazite se u bajkovitoj šumici kraj bistre planinske rečice. Cvetković je već raspalio roštilj, Koštunica skuplja travčice i cvetiće za salatu, Čeda od lokalnih đilkoša pokušava da završi nešto za bolji štimung, dok Mrka već satima bezuspešno sklapa kineski šatorčić. Toma nežno prebira žice na cvećem okičenoj gitari, setno zagledan u Jadranku koja se nedaleko od njega sunča u toplesu. Čanak i Đelić izlaze iz šume noseći pod miškom sveže „ubrane“ veprove, Drašković i Zukorlić kače lovinu na granu, seku je, vade joj creva i sole. Stiže i Velja sa dva kanistera šljive, sledi ga mazni Boris koji trijumfalno spušta sanduke piva u studenu rečicu. Palma i Kandička već su zajapureni od jurcanja za frizbijem. Đilas i Vučić se kikoću puštajući zmaja, drže se za ruke, puče usnice i trepću okicama. A Jorgovanka, Slavica, Pop Lazička i Teofil devojačkim kikutom rasteruju bambije dok naskaču na „trule kobile“.

Dan je već na umoru, lolalo se i bekrijalo, tucalo se, žvakalo i pilo. Vreme je večere, a roštilj davno smazan. Tada Dinkić i Dačić siđu do reke, gde zbare neku dvojicu pecaraša da im se pridruže u lovu. Ubrzo potom, Mlađan i Ivica se vraćaju s nepoznatom lovinom u krvavim džakovima. Kažu da su se ova dva alasa umorila i otišla kući, a ni riba ne grize, po štapove i pribor će doći ujutru. Vas šalju po pivo i rizle na pet kilometara udaljenu pumpu koja radi i praznikom, taman da se vratite dok oni pripreme ulov. Vraćate se tek nakon dva sata po mrklom mraku. Pijana družina postaje bahata, povraćaju po vama i dobacuju vam lascivne komentare dok jedete poslednju šniclu mesa vama nepoznatog ukusa.

Na trenutak se sve utiša. Plamičak s petrolejke baca sablasne senke na njihove krvave očajake, okružuju vas i čutke se približavaju vadeći ogromne kame.

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Kulturni centri REX i CZKD; Knjižare PLATO i BEOPOLIS; Kafići BROD, BRAT FIDEL i BRAT ČE.

KRAGUJEVAC: Kafane MAGMA i MARKO.

SREMSKA MITROVICA: Knjižara BUKBAR.

UŽICE: Kafić KUĆA ČAJA.

NIŠ: Udruženje ŽENSKI PROSTOR.

ZAJEČAR: Omladinski centar ZAJEČAR.

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta: Zapaljena zgrada ministarstva u Atini

Atina, 8. aprila. U jednoj od zgrada Ministarstva uprave Grčke, u centru Atine, eksplodirala je zapaljiva bomba, izazvavši požar. „Rojters” javlja da je eksplozija odjeknula u ranim juturnjim satima i da je nastala „veća materijalna šteta”. Policija smatra da iza ove akcije stoji „Pokret 12. februar” koji je nedavno preuzeo odgovornost za postavljanje bombe u podzemnoj željeznici. Naziv ove organizacije odnosi se na datum kada je u grčkoj skupštini izglasan novi paket mera štednje na zahtev EU i MMF, kojim se najavljuje otpuštanje 150.000 radnika u javnom sektoru do 2015. godine.

Grčka koaliciona vlada, predvođena premijerom Lukasom Papademosom, osudila je napad kao pokušaj destabilizacije

zemlje pred parlamentarne izbore koji su zakazani za 6. maj.

Štrajk aerodromskog osoblja u Keniji

Aviosaoobraćaj u Keniji je narušen, a brojni domaći i inostrani letovi kasne ili se otkazuju zbog štrajka aerodromskog osoblja. U trenutku objavljivanja vesti, štrajk kojim aerodromski radnici traže povećanje zarada, trajao je već tri dana. Uprava Kenijskih aerodroma odbila je da pregovara sa štrajkačima, pozivajući se na odluku privrednog suda da je štrajk nelegalan, a sam štrajk je nazvala „dezertersvom”, koje će, ukoliko se radnici do 8. aprila ne vrate na posao, biti kažnjeno otpuštanjima. (The Star, 8. aprila)

„Revolucija” u Egiptu bila je obična farsa!

Nekoliko desetina radnika iz javnog sektora zaposelo je hol zgrade državnog saveta Egipta u Kairu, protestujući zbog najavljenog poništavanja renacionalizacije četiri velike firme. Prethodnog dana, sud je pozvao vojsku da obezbedi rad državnog saveta, tako da je nekolicina radnika bila pretučena i sprečena da uđe u sudnicu.

U septembru prošle godine renacionalizovano je nekoliko preduzeća u Egiptu, što je bilo pozdravljeno od strane velikog broja radnika koji su u procesu privatizacije ostali bez posla. Na ovakvu odluku, međutim, nedavno su uložili žalbu bivši premijer Esam Šaraf i nekolicina privatnih „investitora”. (Ahram Online, 3. aprila)

Centar za liberterske studije predstavlja:

MUZIKA REVOLUCIJE

Audio disk sa originalnim verzijama revolucionarnih pesama iz perioda Revolucije u Španiji, 1936. godine. Uz disk se dobija i knjižica sa tekstovima pesama i fotografijama.

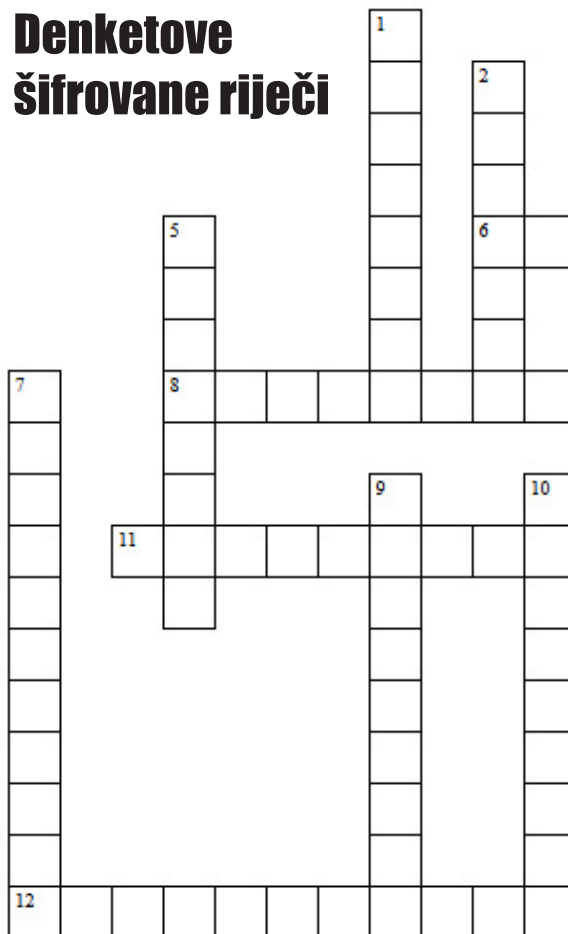

Cena: 200 din.

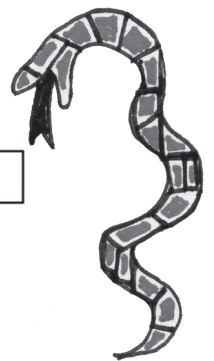
Publikacije CLS-a možeš naći u svim boljim knjižarama ili naručiti direktno od nas:

e-mail: cls@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org/tiki/cls

Denketove šifrovane riječi

Omčini kutak

1. tvrdokrilna insektuljica;
2. glumac i reditelj Gibson, kada se nađe u sosu;
3. povezuje sumrak sa Zamfirom;
4. telesna tečnost, nije svelimfa;
5. vrsta akorda, nije molmitor;
6. ženski neroditelj, amajka;
7. navijač iz tabora suprotnog od psihogrobara;
8. suprotna je od ženskatle;
9. prvi balapas poslat u balasvemir;
10. bivša supruga pokojnog Sonibedžije;
11. sporije je od trkočašća;
12. kamionštab za manja vozila.

Rešenja iz prošlog broja:

1. kengur;
2. ustaša;
3. čedomorka;
4. Paragvaj;
5. Neimar;
6. praziluk;
7. brineta;
8. džamija;
9. Latinka;
10. Šumadija;
11. franšiza;
12. karanfil.

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Uredništvo: Kosta Ristić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Milan Lukić, Slobodan Stamenčić i Aleksandar Belčević (**odgovorni urednik**)

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.
Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretnac 6,
11077 Beograd, Srbija
tel. 063/9382-382
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org
Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS-SR-ID
107264780